

Hódolat ifjúkorom költőmesterének

Adjuk Neki hittel magunkat,
O mégiscsak legjobb Kisértet.

Ady: Menekülés az Úrhoz

Beh kell nekünk az a nagy Másik,
ki itt van minden dolog alján.
Beh jó valakivel beszélni,
ha életünk végleg elvásik.

Midőn a Legszeretettebbnek
koporsóján döngőn dörög hant.
Es nem hisszük: találkozzunk majd,
s örvénye ház a Rettegettnek.

Mikor már nem is tudunk félni,
mikor már senki meg nem érthet,
(elménkben Tejúton túli képek!)
beh jó Valakivel beszélni!

Mert nőnek csak bennünk az árnyak.
Tükreinkből torz, idegen arc néz,
idegen fintor. Oly állhatatlan
az emberben az ősi Állat,

mely mindig a gyilokra leskel.
Mentől több új csodát eszelünk ki
létünk szent boldogítására:
közibénk kúszik tigris-testtel,

s csodáinkat halálra váltja.
Eddig nem volt menekvés Tőle.
De most már nem akarunk többé
fuldokolni vér-, és szenny-árba!

Mert most már mindenestül vesznek
egy Végítélet-robbanásba.
Beh kell nekünk az a nagy Másik,
éltető Minden, végső Eszménk.

Álmomban üzensz

Hitted nemhíve Istened
— ott állt asztalodon a kicsi bibliád,
Hitted-gyermekien: ha majd
meghalsz, még befogad szalmatetőjű ház,

S ott borozgat a gádon
kékszemű nagyapád és ama Berzsenyi
— majd tizennegyedik ki lőn
vértanú Aradon, ám mivel ezredes

volt „csak”, rá kegyelem szakadt:
Kufsteinban tizenöt év, zörögő bilincs,
s füstögette az arcokat,
kik közül sokat el-vitt a hideglelés,

mint Vasvári szerelmesét:
klórmész-arcú leányt, őzike-nagy szeműt,
férfit szégyenítőn aki
nézett szembe Halál csontvicsorával ott.

Igy idézik a Szent Időt
főnt, s hallod szavukat, újra kicsiny fiú...
Igy látlak, s hiszem is: te élsz,
és álmomban üzensz éjszaka harmatán.